

Η Θεοδοσία Τσάτσου είναι μια καλλιτεχνική φύση που δεν περιγράφεται εύκολα με λόγια. Ο καλύτερος τρόπος για να την καταλάβει κανείς είναι να την παρακολουθεί μέσα από τη μουσική της. Και φυσικά δεν μπορεί να ενταχθεί ξεκάθαρα σε κάποιο συγκεκριμένο είδος μουσικής καθώς νομίζω ότι στην καλλιτεχνική της πορεία απέδειξε ότι δεν έχει σταματήσει στιγμή να πειραματίζεται σε ήχους και ερμηνείες. Η μεγαλύτερη απόλαυση όμως έρχεται όταν την βλέπει κανείς από κοντά γιατί εισπράττει από μηδαμινή απόσταση στοιχεία του χαρακτήρα και του δυναμισμού της.

Αυτό ακριβώς ένιωσα στην πρεμιέρα των εμφανίσεων της στο Κύτταρο, την Πέμπτη το βράδυ. Αν και η βραδιά ήταν ήσυχη από την άποψη του κόσμου, όσο περνούσε η ώρα το ανήσυχο πνεύμα της Θεοδοσίας ξεδιπλωνόταν μπροστά στα μάτια μου. Η περίοδος που είχε την ΜΠΛΕ απόχρωση άφησε ως ανάμνηση τα αγαπημένα «Νιώθω ενοχές», «Φοβάμαι», «Σ' αγαπώ», «Εσύ δεν ζεις πουθενά» κλπ που όπως φαίνεται έχουν μηδενίσει προ πολλού την χρονική απόσταση της δημιουργίας τους και ακούγονται πάντα το ίδιο ευχάριστα και νοσταλγικά.

Η συνέχεια έρχεται με τα «Ζωή», «Επαφή», «Θάλασσα» και «Πού να 'σαι τώρα» που παντρεύονται με το νέο «εγώ» της Θεοδοσίας. Γιατί φέτος συστήνεται ως Babalou. Υποστηρίζει ότι είναι ... από αλλού και ειλικρινά, δεν έχω κανέναν λόγο να μην την πιστέψω αφού η απίστευτη χροιά με τα εντυπωσιακά γυρίσματα στη φωνή της δεν μπορούν να πείσουν ότι ανήκουν σε ελληνίδα τραγουδίστρια. Ο νέος της δίσκος κυριάρχησε στο 3ωρο πρόγραμμα και εντυπωσίασε για το ακόμη ένα βήμα παραπέρα που τόλμησε η τραγουδοποιός στους πειραματισμούς της.

Οι μουσικοί που την πλαισιώνουν τα βγάζουν άνετα πέρα στις συχνά -τολμώ να πω... αντισυμβατικές -ενορχηστρώσεις των νέων τραγουδιών, ειδικά στα σημεία όπου παντρεύεται ο jazz soul ήχος με το μπουζούκι κατά τη συνοδεία των αφοπλιστικών ροκ φωνητικών ξεσπασμάτων της Θεοδοσίας. Όταν μάλιστα η ίδια είναι εκτός σκηνής, η μπάντα επιδίδεται σε διασκευές τύπου «Karma Police», «Again», «Break On Through (To The Other Side)», «Hard Day's Night» μα και των ελληνικών «Ζηλεύει η νύχτα» και «Δεν χωράς πουθενά».

Το κλείσιμο της πρεμιέρας έρχεται με τα «Φοβάμαι», «Σε θέλω» και το ξεσηκωτικό «Let the music». Η Babalou στροβιλίζεται, χορεύει. Ο φωτισμός την κάνει να μοιάζει αέρινη, ενώ σε συνδυασμό με τις φωνητικές της ταλαντώσεις περνά από το μυαλό σου ότι μεταμορφώθηκε σε ξωτικό.

Όταν στις 2+ τα ξημερώματα έφευγα από το Κύτταρο, ούτε μια στιγμή δεν πέρασε από το μυαλό μου ότι σε λίγες ώρες θα έπρεπε να ξυπνήσω (άρα.. απαραίτητη προϋπόθεση να κοιμόμουν κιόλας!) για τη δουλειά. Δεν ξέρω πώς και γιατί, αλλά η Θεοδοσία με χαλάρωσε πάρα πολύ και με έκανε να συνειδητοποιήσω ένα πολύ σημαντικό στοιχείο της σύγχρονης ελληνικής μουσικής πραγματικότητας: Δυστυχώς η πλειοψηφία των τραγουδιών που μας κατακλύζουν καθημερινά βασίζονται στην ακούραστη απλότητα ενώ οι φωνές μοιάζουν μεταξύ τους τόσο πολύ που μπερδεύουν. Ε λοιπόν, η Θεοδοσία Τσάτσου αποτελεί εξαίρεση κι απλά εύχομαι να συνεχίσει έτσι, μακριά από τους κινδύνους των ρευμάτων της εποχής.

Οι Πέμπτες έχουν το όνομά της και καλά θα κάνετε να πάτε στο ιστορικό Κύτταρο για αυτήν την διαφορετικότητα που έχει ανάγκη τόσο η ακοή μας όσο και η ψυχή μας. Φωνάξτε «Α-ΓΑΠΗΣΟΥ» με ζωντάνια κι απολαύστε τη ζωή!

Ιωάννα Τσιφετάκη

soundmag.gr